

Cæsar, tror jeg, at der for de allerfleste knytter sig et andet Navn dertil. Navnene Cæsar og Brutus forestiller man sig næsten altid sammen. Nu ved vi jo vel, at „Social-Demokraten“s Redaktør meget gerne vilde have overtaget den i det almindelige Omdømme i øvrigt ikke saa særdeles ansete Rolle som Brutus, der støder Cæsar ned. Det lykkedes jo imidlertid ikke for Hr. Marinus Kristensen at blive en Brutus — saa ogsaa dette Led i Karakteristikken: Cæsar mangler.

Hvad man end kan sige om Hr. Lyngsie, mener jeg altsaa ikke, man med Rette kan kalde ham Cæsar. Men at han desuagtet spillede en stor Rolle under Konflikten, er givet; det første, han gjorde — og det bebrejder jeg ham i og for sig ikke —, var, at han førte Krigen over paa Landbruget. Det er selvfølgelig, at jeg som Arbejdsgiver maatte ønske, at han ikke vilde gøre det. Men hvis han troede derigennem at have kunnet opnaa at tilkæmpe sig noget, kan jeg i og for sig ikke i synderlig Grad misbillige, at han gjorde det. Man vil fra Landbrugets Side sige, at de var neutrale, de deltog ikke i denne Kamp. Hvad vil det sige at være neutral under en Kamp som den, der fandt Sted i Foraaret og Forsommeren 1925? Hvis Interesser var det, der kæmpedes om? Var det kun paa den ene Side Arbejdernes og paa den anden Side Arbejdsgivernes? Eller var det Interesser, som havde Betydning for hvert eneste Menneske i dette Land? Jeg tror at turde paastaa, at de Interesser, hvormed der kæmpedes, har Betydning for hver eneste i dette Land. Som f. Eks., hvor meget man skal give i Arbejdsløn til en Bygningshaandværker. Mon det ret beset ikke kunde have nok saa stor Interesse for Lejerne som for den tilfældige Bygningshaandværker? Jeg maa afgjort hævde, at det har det selvfølgelig. Og saadan kunde man nævne mangfoldige Eksempler paa, at den almindelige Borger, som ikke i og for sig var indrangeret hverken i Arbejdernes eller Arbejdsgivernes Organisation, dog havde den største Interesse i, hvorledes denne Kamp faldt ud. Og jeg maa da have Lov til at hævde, at Landboerne som saadanne, for hvem den lavest mulige Arbejdsløn, kunde jeg vel næsten sige, i mange Tilfælde be-
trægtes som noget, man skulde stræbe efter, ikke kan stille sig paa det Standpunkt at sige, at de i og for sig er neutrale med Hensyn til, om Arbejdslønnen i Byerne sættes her eller der, idet den sædvanlige Tale fra Landboernes Side er, at Byerne trækker Arbejderne til sig paa Grund af den for-

holdsvis høje Løn. Saa altsaa ogsaa af den Grund maa jeg hævde, at Landboerne ikke med Rette kunde kalde sig neutrale. Dette kunde Landboerne i al Almindelighed ikke. Men det kunde visse Foreteelser udvokse af Landbostanden i ganske særlig Grad ikke. Vi ved jo alle, at Landmændene driver betydelige industrielle Virksomheder, som ikke har direkte Forbindelse med at forarbejde Ting, som produceres af Landboerne. Vi ved, at Landboerne gennem deres Andelsforeninger laver, saa vidt jeg ved, baade Cement, Skotøj og meget andet. Vi ved jo ogsaa — og det ærede Medlem Hr. Drachmann har jo skrevet derom —, at disse Bevægelser af den Art nok paa en Maade stod neutralt, idet de ikke var Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen; men dog stod de ikke anderledes, end at de følte sig forpligtede til at og ogsaa maatte give den Arbejdsløn, som vilde blive Resultatet af den Kamp, der fandt Sted. At ville hævde, at disse Kredse skulde være neutrale, er dog helt hen i det meningsløse. Om det i øvrigt er noget særdeles tiltalende for Virksomheder af den Art at skabe sig Fordele uden Kamp, at være udenfor Kampen, synes jeg i høj Grad kunde være tvivlsomt.

Jeg maa altsaa hævde, at dette, at Hr. Lyngsie førte Kampen over paa Landboerne, da han vilde forhindre, at Landbrugsprodukter kunde udføres, i og for sig ikke efter mit Skøn er saa forfærdelig fordømmeligt endda. Jeg mener navnlig ikke, at det var fordømmeligt, fordi det dog maatte være givet, at hvis virkelig Borgerskabet i dette Land i den Grad var kujoneret af enkelte Arbejdere, at de ikke ved egen Hjælp kunde bringe de Godsmængder, smaa Partier, som det paa en vis Maade drejede sig om, frem uden Arbejdernes Hjælp, saa maa vi sandelig sige, at saa vilde det borgerlige Samfund være vel rejst. Men det viste sig, at det kunde meget vel lade sig gøre. Det viste sig jo, som det forhaabentlig altid viser sig, at naar Arbejderne søger at kaste sig ind paa et Omraade af vital Interesse for Borgerne, saa kan Borgerskabet meget vel klare sig uden Arbejdernes Hjælp. Jeg anser selvfølgelig dette for en Lykke og haaber, at det altid maa være saa. Altsaa dette, at Hr. Lyngsie sætter ind overfor Landboerne mener jeg man ikke i for høj Grad maa bebrejde ham. Men man maa have Lov til at sige, at Hr. Lyngsie ved at tro, at han paa en Maade kunde kværke Samfundet, viser en Mangel paa Forstaaelse af Samfundet, som den virkelige Cæsar sikkert ej heller vilde have; men Hr. Lyngsie nøjedes jo ikke med dette, som man til et vist